

Panium – Nummer tjugotre

Efter förbundet skall han handla svekfullt

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel elfte vers tjugofyra identifierar den period under vilken det hedniska Rom skulle härska suveränt med ordet ”tid”. En ”tid” representerar 360 år i profetisk tillämpning, och dessa år började vid den mest berömda sjöstriden i den antika historien, slaget vid Actium år 31 f.Kr. Det fanns andra sjöslag som var större och strategiskt mer sofistikerade, men Actium var det mest ikoniska sjöslaget genom sin förknippning med Marcus Antonius och Kleopatra. Till sin historiska betydelse liknar det Berlinmurens fall i uppfyllelsen av Daniel 11:40 och tvillingtornen den 11 september i uppfyllelsen av Uppenbarelseboken arton; ty när Gud väljer de historiska händelserna för att uppfylla sitt profetiska ord, gör han det på ett sätt som fångar största möjliga publiks uppmärksamhet.

Och efter det förbund som ingåtts med honom skall han handla svekfullt; ty han skall rycka fram och bli mäktig med ett litet folk. Han skall tåga in i fred även i provinsens rikaste bygder; och han skall göra det som hans fäder inte har gjort, inte heller hans fäders fäder; han skall bland dem fördela byte, rov och rikedomar; ja, mot fästningarna skall han smida sina planer, men endast för en tid. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith avslutar sina iakttagelser om förbundet mellan Rom och mackabéerna i vers tjugotre genom att kommentera det lilla folket i versen.

”Vid denna tid var romarna ett litet folk och började handla svekfullt, eller med list, såsom ordet betecknar. Och från denna punkt steg de genom en stadig och snabb uppgång till den makthöjd som de senare uppnådde.

”[Vers tjugofyra citerad].”

”Det vanliga sätt på vilket nationer, före Romarrikets dagar, hade tagit värdefulla provinser och rika landområden i besittning, var genom krig och erövring. Rom skulle nu göra det som inte hade gjorts av fäderna eller deras fäders fäder, nämligen att erhålla dessa besittningar genom fredliga medel. Den sedvänja, tidigare ohörd, infördes nu, att kungar genom testamente lämnade sina riken åt romarna. Rom kom på detta sätt i besittning av stora provinser.

”Och de som på detta sätt kom under Roms välde vann därav ingen ringa fördel. De blev behandlade med vänlighet och mildhet. Det var som om rov och byte fördelades ibland dem. De blev skyddade mot sina fiender och vilade i frid och trygghet under den romerska maktens hägn.

”Om den senare delen av denna vers framhåller biskop Newton tanken på att från fästen, i stället för mot dem, förutsäga krigsmaskiner. Detta gjorde romarna från sin sjuhövdade stads starka fästning. ’Även för en tid;’ utan tvivel en profetisk tid, 360 år. Från vilken tidpunkt skall dessa år räknas? Troligen från den händelse som förs fram i följande vers.” Uriah Smith,

Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith fortsätter och identifierar slaget vid Actium år 31 f.Kr. som utgångspunkten för de tre hundra och sextio åren. Efter att ha citerat vers tjugofem säger Smith följande.

”Genom verserna 23 och 24 förs vi fram till tiden efter förbundet mellan judarna och romarna, år 161 f.Kr., till den tid då Rom hade förvärvat världsherravälde. Den vers som nu ligger framför oss framställer ett kraftfullt fälttåg mot konungen i söder, Egypten, och förekomsten av ett märkligt slag mellan stora och mäktiga härar. Ägde sådana händelser rum i Roms historia vid denna tid? — Det gjorde de. Kriget var kriget mellan Egypten och Rom; och slaget var slaget vid Actium. Låt oss i korthet betrakta de omständigheter som ledde till denna konflikt.

”[Marc] Antonius, Augustus Caesar och Lepidus utgjorde det triumvirat som hade svurit att hämnas Julius Caesars död. Denne Antonius blev Augustus svåger genom att gifta sig med hans syster Octavia. Antonius sändes till Egypten i statens angelägenheter, men föll offer för den utsvävande egyptiska drottningen Kleopatras konst och behag. Så stark var den lidelse han fattade för henne, att han till slut tog det egyptiska partiet, försköt sin hustru Octavia för att behaga Kleopatra, skänkte provins efter provins åt henne för att tillfredsställa hennes girighet, firade en triumf i Alexandria i stället för i Rom och förolämpade på andra sätt det romerska folket så djupt att Augustus utan svårighet kunde förmå dem att helhjärtat inlåta sig i ett krig mot denna sitt lands fiende. Detta krig fördes skenbart mot Egypten och Kleopatra; men i verkligheten var det riktat mot Antonius, som nu stod i spetsen för de egyptiska angelägenheterna. Och den verkliga orsaken till deras tvist var, säger Prideaux, att ingen av dem kunde nöja sig med endast hälften av det romerska riket; ty sedan Lepidus hade avsatts från triumviratet, stod det nu mellan dem, och eftersom var och en var fast besluten att besitta det hela, kastade de krigets tärning om dess besittning.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Profetiskt sett identifierar slaget vid Actium söndagslagen, ty det representerade det tredje besegradet av de tre geografiska hinder som upprättade det hedniska Roms ”världsherravälde”, såsom Smith beskriver det. Liksom med det hedniska Rom var det när det tredje hindret för det påvliga Rom drevs bort från staden Rom som det påvliga Roms ”världsherravälde” började år 538. Dessa två vittnen behandlar söndagslagen där och när det moderna Rom övervinner både det sjätte och det sjunde riket i Bibelns profetia och därigenom övervinner sitt tredje hinder; och därmed upprättar ”världsherravälde” under fyrtiotvå symboliska månader.

Och åt honom gavs en mun som talade stora ord och händelser; och makt gavs honom att hålla på i fyrtiotvå månader. Uppenbarelseboken 13:5.

Rom mot Egypten

De profetiska dynamikerna i Augustus av Roms krig mot Egypten och Kleopatra föranleddes av Marcus Antonius uppror, och dessa profetiska dynamiker måste av profetisk nödvändighet representera de profetiska dynamiker som framställs vid söndagslagen.

Vid Actium besegrade Rom Egypten, en makt som bestod av en allians mellan en upprorisk man och en ohelig kvinna. Alliansen mellan Antonius och Kleopatra är föreningen av kyrka och stat. Vid Actium besegrade Augustinus' Rom en makt som representerades av en ohelig förening av kyrka och stat.

Vilddjurets bild

Kleopatra representerar en fördärvad kyrka i förbund med Antonius, en symbol för Rom. Kleopatra var den härskande parten i deras förhållande, såsom Uriah Smith framställde det när han sade att Antonius "föll som ett offer för Kleopatras, Egyptens tygellösa drottning, konst och behag." Förbundet mellan kyrka och stat, representerat av Antonius och Kleopatra, utpekade Kleopatra som den makt som härskade i förhållandet; så uppfyller kombinationen av kyrka och stat, representerad av deras förhållande, definitionen av vilddjurets avbild — vilket är föreningen av kyrka och stat med kvinnan i kontroll över förhållandet. Actium var en förebild på den snart kommande söndagslagen.

Augustus representerar påvemakten som vid den snart kommande söndagslagen erövrar Förenta staterna. Marcus Antonius är jordodjurets republikanska horn och Kleopatra är det protestantiska hornet. Antonius och Kleopatra förenas och talar såsom en drake vid den snart kommande söndagslagen. Både Kleopatra och Antonius är symboler för en drakmakt, och när de fullt ut förenas vid söndagslagen, talar de såsom en drake.

Drakar

Både Grekland och Egypten representerar profetiskt en drakmakt, och även Antonius representerade en drakmakt. Egypten var södern i Daniel elva och Grekland var västern. Egypten intogs av Ptolemaios I efter att Alexanders rike delats i fyra delar. Ptolemaios I blev därefter den förste profetiske kungen i södern, och Kleopatra var den sista ptolemeiska härskaren i Egypten. Ptolemaios föddes i Makedonien, Alexander den stores födelseplats.

Makedonien låg i norra Grekland och hävdade att deras förfäders ursprung härstammade från grekiska mytiska hjältar. De grekiska stadsstaterna i söder betraktade makedonierna som mer barbariska än hellenisterna i södra Grekland. Makedonierna var ett kungadöme, och de sydliga stadsstaterna (poleis), såsom Aten, Sparta, Thebe, Korinth osv., låg i södra och mellersta Grekland samt på öarna i Egeiska havet. Dessa poleis hade ofta demokratiska, oligarkiska eller blandade styrelseskick, medan Makedonien var en centraliserad monarki med en stark kunglig dynasti (argeaderna). Likväl var de alla hellenister, och när Rom trädde in i historien betecknade man hellenisterna som greker. Kleopatra var den sista ptolemeiska härskaren, vilket representerade nordrikets monarkiska grekiska stam från området Makedonien, eller norra Grekland.

Kungen i söder

Kleopatra var den sista härskaren över det ptolemeiska riket, som började med Ptolemaios I när Alexanders rike delades i fyra. Vid slaget vid Actium nådde det ptolemeiska riket, den bokstavlige kungen i söder, sitt slut. Nästa kung i söder skulle vara det andliga Egypten, representerat av det

ateistiska Frankrike under den franska revolutionens historia.

Och deras döda kroppar skall ligga på gatan i den stora staden, som andligen kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Uppenbarelseboken 11:8.

Det bokstavliga Egypten var den bokstavlige kungen i söder i samband med delningen av Alexanders rike, men det andliga Egypten framställs som kungen i söder genom Egyptens profetiska kännetecken, inte genom en bokstavlig geografisk riktning.

Söder och väster

Eftersom Kleopatra var den sista ptolemeiska härskaren över riket, var hon i profetisk mening en tvåfaldig makt av Grekland (väst) och Egypten (söder); medan den näste, och därefter andlige, kungen i söder skulle vara Frankrike, också en tvåfaldig makt som i Uppenbarelseboken elva framställs som Egypten och Sodom. Sodoms tygellöshet överensstämmer med västerns Kleopatras tygellöshet, och söderns Kleopatra överensstämmer med Egyptens ateism. Den siste bokstavlige kungen i söderns tvåfaldiga natur överensstämde med den förste andlige kungen i söder.

Slaget vid Actium var den oheliga alliansen mellan Antonius' drake från Rom och Kleopatras drake från södern och västern. Antonius och Kleopatra representerar en kyrka och en stat, så Roms Augustus' erövring av Actium representerar en erövring där Rom segrar över en ohelig tvåfaldig förening som är en förebild för vilddjurets bild. Trehundrasextio år senare, som uppfyllelse av Daniel 11:24, delade Konstantin Rom i öst och väst, lämnade Roms kvinna i väst och flyttade Roms man till öst. En erövring av söder och väster var en förebild för delningen i öst och väst efter en "tid" av trehundrasextio år, vid slaget vid Actium. Vid ett tidigare möte hade Antonius tilldelats det östra Rom och Augustus väst, så Actium förde samman öst och väst, men endast för en "tid".

31 f.Kr. och 330 e.Kr.

Jesus åskådliggör alltid slutet med början; därför förebildar erövringen vid Actium år 31 f.Kr. delningen av riket i öst och väst år 330. Actium år 31 f.Kr. var alfat till omegat i de 360 år som avslutades år 330. Både år 31 f.Kr. och år 330 förebildar den snart kommande söndagslagen såsom den framställs i vers sexton och fyrtioett i Daniel elva.

En annan symbol

Antonius av Rom, i samverkan med Kleopatra från södern och västern, representerar en trefaldig allians inom deras tvåfaldiga förening i vilddjurets bild. Korset står också i samklang med söndagslagen, och därför med Actium och 330. Vid korset representeras en tvåfaldig förening mellan kyrka och stat av judarna (den fördärvade kyrkan), som förenar sig med Rom (staten) för att mörda Kristus. Den tredje parten i föreningen vid korset representeras av Barabbas, en falsk Kristus, vars namn betyder "faderns son". Barabbas är symboliskt en falsk profet i kontrast till Kristus såsom den sanne profeten. Rom var Antonius, och Kleopatra från södern och västern representerade judarna och Barabbas.

Korset står också i linje med Elia på berget Karmel, där valet gällde vem som var den sanna eller den falska profeten. Den falska profeten var då en tvåfaldig symbol, bestående av Baals profeter och prästerna vid lunden. Baal är en manlig gudom, och prästerna vid lunden representerade Ashtarot, en kvinnlig gudom. Judarna vid korset var Ashtarot, den kvinnliga gudomen, och Barabbas, förfalskningen av Smärtornas man, var den manliga gudomen Baal.

Kleopatra var både drottningen i söder och drottningen i väster. Antonius var bilden av Rom, en del av det trefaldiga triumvirat som svurit att hämnas mordet på Julius. Julius död genom tjugotre sår representerade påvedömetts dödliga sår år 1798, till uppfyllelse av den fyrtionde versen i Daniel elva. Augustus vid Actium representerar läkandet av det dödliga såret. Såret helas när Antonius och Kleopatra dör. Antonius och Kleopatra representerar vilddjurets bild i Förenta staterna, som är en trefaldig profetisk enhet, bestående av jordens vilddjur och dess två horn. Antonius är den ena delen och Kleopatra representerar de två andra delarna. Vare sig det är Antonius' Rom eller Kleopatras Egypten och Grekland, dör de tillsammans vid söndagslagen när Bibelprofetians sjätte rike upphör. Profetiskt sett är Kleopatra i förhållande till Antonius en blandning av kyrklig list och statskonst, där den kyrkliga listen förför och behärskar statskonsten.

Den andra döden förebildad

På en annan profetisk nivå representerar Kleopatras relation till Julius Caesar och Marcus Antonius två tillfällen då Kleopatras kyrkliga statskonst står i förbindelse med Romarrikets statskonst. Hon övergavs av Julius år 1798 vid sin första symboliska död, i uppfyllelse av vers fyrtio i Daniel elva; och sedan går hon mot sitt slut, utan att någon hjälper henne, vid Actium i uppfyllelse av vers fyrtiofem i Daniel elva. Vers fyrtio är alfan för hennes första dödliga sår, som skall helas, och omegan i vers fyrtiofem är där hon får sin andra och slutliga död.

Liksom de fyra romerska makterna i vers sexton till tjugotvå har Kleopatra som biblisk symbol mer än en betydelse, beroende på sammanhanget. Julius lämnade henne år 1798, när det kungliga stödet avlägsnades, och därefter helas hennes dödliga sår vid söndagslagen, men de tio kungarna i Uppenbarelseboken sjutton förgör henne slutligen med eld, när hon möter sin andra och slutliga död.

Kleopatra är en symbol för den dubbla natur som representeras av ateismen i faraos Egypten och Greklands religiösa filosofi. Hennes dubbla natur representerar Egyptens statskonst och Greklands kyrkokonst. Den grekiska religiösa filosofin representeras av den grekiska gudinnan Athena, som upphöjdes som staty i sitt tempel, kallat Parthenon. Athena är vishetens symbol, och som kvinna representerar hon en religion grundad på mänsklig bildning, i motsats till gudomlig undervisning.

Förenta staternas två horn är republikanism och protestantism, vilka i Frankrike förebildades av Egypten och Sodom. Egypten är statskonst och Sodom är kyrklig list; således svarar republikanismen mot Egypten och protestantismen mot Sodom. Republikanismen är Egypten och protestantismen är Sodom och Grekland. Symbolen för mänsklig bildning är den grekiska gudinnan Athena, vars tempel var Parthenon, vilket har sin moderna motsvarighet i Parthenontemplet i Nashville, Tennessee. Symbolen för den fördärvade kyrka som vid söndagslagen förenar sig med det republikanska hornet i Förenta staterna framställs som Kleopatra,

Ashtarot, Salome och Sodom.

Kleopatra gestaltar Faraos ateism och grekernas religion. Den religion som åtföljer ateismens filosofi är dyrkan av grekisk bildning. Jesus illustrerar alltid slutet med början, och trädet i lustgården som det var förbjudet att äta av var trädet med kunskap om gott och ont, vilket är en förebild för den grekiska filosofins religion, som syster White kallar "högre utbildning". Detta identifierar och framhäver Kleopatras grekiska visdomsreligion som den fördärvade och förfalskade motsvarigheten till sann utbildning i den stora striden mellan Kristus och Satan.

Nashville i Tennessee kallas "Söderns Aten", och Kleopatra var den sista bokstavliga drottningen av södern. Den sista drottningen av södern förebildade nästa och första andliga kungen av södern, uppfylld i det ateistiska Frankrike. Det ateistiska Frankrike förebildar Förenta staterna, där i Nashville, Tennessee, "Söderns Aten", Parthenontemplet för gudinnan Athena symboliskt framställs. Templet är beläget på 2500 West End i Nashville. Talet tjugofem representerar den stängda dörren i de tre liknelserna i Matteus tjugofem. Kleopatra, såsom både drottning över "södern" och "västern", kommer till sitt "slut" i Söderns Aten.

Med dessa överväganden om Actium, Kleopatra, Augustus och Antonius återvänder vi till vers tjugofyra till och med vers trettio i Daniel elva. Kanske är den mest svårfångade delen av avsnittet den där de talar lögn vid ett och samma bord.

Och båda dessa kungars hjärtan skall vara inriktade på att göra ont, och vid ett och samma bord skall de tala lögn; men det skall inte lyckas, ty änden kommer först på den bestämda tiden.
Daniel 11:27.

Den tid som är bestämd i versen är 330, slutet på den "tid" som nämns i vers tjugofyra. Den bestämda tiden representerar söndagslagen för Förenta staterna, och den representerar också slutet på människans provningstid för världen. Före söndagslagen skall de två kungarna, vilkas hjärtan är inriktade på att göra ont, tala lögn till varandra vid ett och samma bord. Före söndagslagen i verserna sexton och fyrtioett i Daniel elva skall två kungar tala lögn vid ett och samma bord, men deras lögn får ingen framgång. Vilka är de två kungar som talar lögn till varandra? Innan vi besvarar den frågan vill jag påminna oss om viss symbolik som vi tidigare har behandlat i denna serie.

De fyra romerska härskarna representerar en mångfald av profetiska symboler beroende på i vilket sammanhang de betraktas. Fastän de är romerska härskare, representerar de såsom symbol i grunden det forntida Judas profetiska historia, när det övergick från det seleukidiska herraväldet till romarnas herravälde.

Pompejus var en general, och de tre följande romerska härskarna var alla kejsare. Julius i förhållande till Augustus representerade två trefaldiga föreningar genom de två triumviraten, det första inofficiellt, det andra officiellt. Alla fyra härskarna representerar söndagslagen i vissa sammanhang. Pompejus erövrade det härliga landet; Julius, representerad genom tjugotre hugg med dolk, är den förste ängeln, ty han är den förste kejsaren, och han är en förebild för den tredje ängeln, vilken var Tiberias. Tiberias vid korset, vilket är söndagslagen, representeras också av

tjugotre, ty tjugotre representerar försoningen; och korset är en högst väsentlig del av Kristi verk i att förena sin gudomlighet med vår mänsklighet. Så är Julius och Tiberias det första och det tredje budskapet, representerade av tjugotre.

Julius var inte den romantiska gestalt han ofta framställs som i Hollywoods mytbildning; han var en hänsynslös man, besatt av makt. Tiberias var värre än Julius, ty hans uselhet berörs till och med i versen, eftersom den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet är tjugotvå och den första bokstaven är ett. Alfa är mindre än omega, och Tiberias' uselhet är förlagd till vers tjugotvå, vilken motsvarar den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet, och mellan de två usla personer som representeras av Julius och Tiberias stod Augustus. Augustus representerar höjdpunkten av Romarrikets makts och anseendes härlighet. Som motsats till det första och tredje budskapet representeras han av bokstaven tretton, som är en symbol för uppror. Augustus befäste sitt rike genom att kuva Antonios' och Kleopatras uppror, det mest berömda upproret i Roms historia.

Augustus är den romerska makt som erövrade det tredje hindret, och därigenom representerade han söndagslagen, samt den romerska makt som regerar under de fyrtytvå symboliska månaderna i Uppenbarelsebokens trettionde kapitel om uppror. När Pompejus placeras före söndagslagen är han både 1798 och 1989, vilket gör Pompejus till en symbol för Antiochus Magnus som avslutar det fjärde syriska kriget från 219 till 217 f.Kr., i uppfyllelse av vers tio i kapitel elva. Julius Caesar förs sedan samman med verserna elva och tolv och gränsstriden, slaget vid Rafia år 217 f.Kr. Där är Julius också Antiochus Magnus, och Augustus Caesar är också Antiochus Magnus i vers femtons slag vid Panium. Sedan är Tiberias i vers sexton söndagslagen, men han är inte Antiochus Magnus, ty där är han Pompejus, eftersom Jesus alltid illustrerar slutet med början. Versen markerar slutet för det seleukidiska riket, vilket är en förebild för Förenta staternas slut som det sjätte riket i Bibelns profetia.

Det finns fler paralleller att dra beträffande de fyra romerska härskarna, och linjen representerar den dolda historien i vers fyrtio. Den mackabeiska linjen i vers tjugotre åskådliggör också den dolda historien i vers fyrtio. Därefter representeras i vers tjugofyra berättelsen om det hedniska kejsarliga Rom genom en tidsperiod — trehundrasextio år. Den linje av romersk historia som framställs från vers tjugofyra till och med vers trettio är också en illustration av den dolda historien i vers fyrtio. Den avslutas i vers trettioett när ämnet förändras från hedniskt till påvligt Rom. Det hedniska Rom finns fortfarande med i versen, men där framställs det inte som det fjärde riket i Bibelns profetia, utan som den politiska makt som satte påvedömet på tronen år 538. År 538 utfärdade påvedömet en söndagslag, så vers trettioett står i linje med vers sexton och fyrtioett. Vers tjugofyra introducerade slaget vid Actium och den historia som är förknippad med denna linje.

Vers tjugofyra anger när det hedniska Rom började härska oinskränkt i tre hundra sextio år, och därefter, i vers trettioett, börjar det påvliga Rom att härska oinskränkt i ett tusen två hundra sextio år. Linjens början och slut bär Kristi signatur, Alfa och Omega. I verserna har vi historien om Marcus Antonius, Kleopatra och Augustus Caesar. I vers sexton erövrade det hedniska Rom det seleukidiska riket år 65 f.Kr., och därefter Juda år 63 f.Kr. Det tredje hindret vid Actium år 31 f.Kr. utmärkte slutet för Egyptens rike, såsom detta förebildades av seleukidernas första hinder år 65 f.Kr. Återigen finner vi den Förstes och den Sistes signatur. År 65 f.Kr. var det första av tre hinder,

och det representerade erövringen av kungen i norr, och år 31 f.Kr. representerade det tredje av tre hinder, och det representerade erövringen av kungen i söder. Juda, såsom det mellersta hindret av de tre hindren, befann sig i inbördeskrig innanför Jerusalems murar när Pompejus anlände år 63 f.Kr. Det andra hindret är en symbol för uppror.

År 538 drevs det tredje hindret för det påvliga Rom bort från staden Rom. Detta hinder var goterna, och där började det femte riket i Bibelns profetia; just där det fjärde riket slutade. Och liksom det fjärde riket började vid sitt tredje hinder, besegrades Egyptens rike, såsom hade förebildats i det första hindret för det seleukidiska riket. Detta visar att det profetiska vittnesbörd som återfinns i verserna tjugofyra till och med vers trettio representerar en linje som också återfinns i den dolda historien i vers fyrtio. Av denna anledning är det nödvändigt att beakta de olika profetiska relationer som representeras av Marcus Antonius, Kleopatra, Julius Caesar, Pompejus och Augustus Caesar.

Är då den mest svävande delen av avsnittet vers tjugofyra till trettio den, där de talar lögn vid ett och samma bord?

Och båda dessa kungars hjärtan skall vara inställda på att göra ont, och de skall tala lögn vid ett och samma bord; men det skall inte lyckas, ty änden skall ännu komma vid den fastställda tiden. Daniel 11:27.

Uriah Smith identifierar de två kungarna som Marcus Antonius och Augustus Caesar.

”Vers tjugosju citerad“

”Antonius och Caesar var tidigare i förbund med varandra. Men under vänskapens täckmantel strävade och intrigerade de båda efter världsherravälde. Deras försäkringar om ömsesidig aktning och vänskap var hycklares yttranden. De talade lögn vid samma bord. Octavia, Antonius’ hustru och Caesars syster, förklarade för folket i Rom vid den tid då Antonius skilde sig från henne, att hon hade samtyckt till att gifta sig med honom endast i hopp om att detta skulle bli en pant på enhet mellan Caesar och Antonius. Men det rådet hade ingen framgång. Brytningen kom; och i den konflikt som därefter följde gick Caesar fullständigt segrande ur striden.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

När Octavia identifierades som ett pant på förening, identifierade detta den äktenskapliga allians som tidigare i kapitel elva hade förebildats genom den hellenistiska tidens äktenskap mellan Berenike och den seleukidiske kungen Antiochos II Theos omkring 252 f.Kr. Berenike var dotter till Ptolemaios II Filadelfos. Octavia och Berenike representerar diplomatiska äktenskap eller, profetiskt, fördrag. Verserna fem till tio identifierar historien om det diplomatiska äktenskapet mellan det södra och det norra riket, och när Marcus Antonius och Octavianus, senare känd som Augustus Caesar, arrangerade äktenskapet, delade de också riket i öst och väst.

Fördraget i Brundisium (40 f.Kr.) var en förhandlad uppgörelse mellan Marcus Antonius och Octavianus (senare Augustus) för att lösa spänningarna inom det andra triumviratet efter ett nära förestående inbördeskrig. Det innebar en uppdelning av de romerska territorierna (Antonius i öst, Octavianus i väst) och beseglades genom Antonius’ äktenskap med Octavia (Octavianus’ syster).

År 39 f.Kr. löpte den ursprungliga femårsperioden för triumviratet ut; Antonius seglade till Italien med mer än 300 skepp, vilka inledningsvis nekades att gå i land i Brundisium, så att de till slut lade till i Tarentum. Octavianus mötte honom där efter långvariga medlingar, framkallade av att Antonius' armé inte var villig att strida mot Octavianus' armé och vice versa. Octavia spelade en viktig medlande roll och övertalade Antonius att stödja Octavianus mot Sextus Pompejus. De förnyade triumviratet för ytterligare fem år (till 32 f.Kr.), varvid Antonius försåg Octavianus med 120 skepp i utbyte mot utlovade trupper (som Octavianus senare höll inne).

År 32 f.Kr. inträffade en öppen brytning mellan de två antagonisterna. Relationerna hade försämrats genom propaganda, Antonius östliga inriktning (tillsammans med Kleopatra) och Octavianus konsolidering i väst. Octavianus avvisade Antonius senare förslag om konferens före Actium.

I det diplomatiska äktenskapet mellan kungen i norr (Antiochos) och kungen i söder (Ptolemaios) var det den sydlige kungen som tillhandahöll bruden; i det diplomatiska äktenskapet mellan Antonius (öst) och Octavianus (väst) tillhandahölls bruden av väst. Båda de diplomatiska äktenskapen misslyckades, och den som tillhandahöll dottern eller systemen blev till slut segerrik över den makt som bröt förbundet.

De tres vittnesbörd

Vid slutet av det seleukidiska riket fanns ett tredje fördrag där lögner uttalades vid samma bord. Detta ägde rum i samband med det femte syriska kriget (202–195 f.Kr.), när Antiochos III Magnus utnyttjade det ptolemeiska rikets svaghet efter Ptolemaios IV Filopators död år 204 f.Kr. Ptolemaios V Epifanes (Ptolemaios V) besteg tronen som barn (omkring 5–6 år gammal), vilket lämnade Egypten under förmyndare och sårbart för inre kaos, inhemska uppror och yttre hot.

Antiochos Magnus hade redan invaderat och lagt beslag på stora delar av de ptolemeiska territorierna i Koilesyrien, Palestina och Mindre Asien efter segrar såsom slaget vid Panion (200 f.Kr.). I stället för att fullständigt erövra Egypten (vilket riskerade romersk intervention, eftersom Rom pressade honom att hålla sig borta från vissa områden) eftersträvade han en diplomatisk äktenskapsallians i egenskap av en "beskyddargestalt". År 197/195 f.Kr., som en del av fredsfördraget som avslutade kriget, trolovade Antiochos Magnus och gifte därefter bort sin unga dotter Kleopatra I Syra (även kallad Kleopatra Syra) med barnet Ptolemaios V (vigseln ägde rum år 193 f.Kr. i Rafia; Ptolemaios var 16 år, Kleopatra 10).

Detta framställdes som en generös gest: Antiochos positionerade sig som en bundsförvant och "beskyddare" åt den unge kungen, säkrade freden samtidigt som han behöll sina vinster i Asien. Äktenskapet gav honom indirekt inflytande över Egypten genom hans dotter (han hoppades att hon skulle förbli lojal mot sina seleukidiska rötter och fungera som en prosyrisk röst vid det ptolemeiska hovet). Listen slog tillbaka, ty Kleopatra tog sin makes och Egyptens parti, inte sin fars, och undergrävde därmed Antiochos långsiktiga kontroll. Detta motsvarar Brundisiumfördraget (40 f.Kr.) och hade anknytning till romerska händelser på flera sätt.

På samma sätt som Antonius gifte sig med Octavia (Octavians syster) för att binda samman rivaliserande makter efter ett nära förestående krig, använde Antiochos sin dotters äktenskap med Ptolemaios V för att befästa en tillfällig fred och territoriell uppdelning (seleukiderna behöll sina erövringar i norr, Ptolemaios behöll Egypten i söder).

Antiochos uppträdde som en de facto-förmyndare för barnkungen Ptolemaios V (genom familjeband), på liknande sätt som Octavianus (och triumviratet) positionerade sig mitt i maktvakuum eller rivaliteter. I båda fallen sökte den ”starkare” gestalten (Antiochos/Octavianus) inflytande över en sårbar motpart genom släktskap. Båda dessa ordningar medförde kortvarig stabilitet men ”hade inte framgång” på lång sikt på grund av underliggande misstro — Kleopatra gynnade Egypten (vilket undergrävde Antiochos), medan Antonius’ östliga inriktning (Kleopatra VII) ledde till brytningen med Octavianus.

Ptolemaios V:s omyndighetstid under förmyndarregeringar motsvarar instabiliteten efter Julius Caesars död (vilken ledde till triumviratets bildande och maktkamper). Berenikes äktenskap med Antiochos markerade början på det seleukidiska rikets historia i Daniel elva, och Antiochos Magnus’ dotters äktenskap med den egyptiske barnkungen markerade slutet på det seleukidiska riket. Upplösningen av Marcus Antonius’ äktenskap med Octavia markerade slutet på det ptolemeiska kungadömet. Judas slut som Guds förbundsfolk ägde rum vid korset, och detta judiska kungadöme började med Mackabéerna och det förbund de slöt med Rom. Alla dessa profetiska linjer framställs inom berättelsen i Daniel kapitel elva, och de stämmer alla överens med den dolda historien i vers fyrtio. Med början i vers fem har vi Berenikes fördrag, vilket leder till Antiochos den store och fördraget rörande hans dotter Kleopatra Syra, vilket äger rum i den historia om Mackabéerna som återges i vers tjugotre. Mackabéerna blir en del av denna linje på grund av sitt uppror mot Antiochos Epifanes, en av de sista i den seleukidiska dynastin.

Antiochos Epifanes är den Antiochos som befann sig i Egypten år 168 f.Kr. nära Alexandria under det sjätte syriska kriget. Antiochos Epifanes hade invaderat Egypten och stod på gränsen till att inta Alexandria. De ptolemaiska härskarna vädjade till Rom om hjälp. Rom sände Popillius Laenas (med endast ett litet följe – ingen armé) för att framföra ett ultimatum från senaten; Antiochos måste omedelbart dra sig tillbaka från Egypten och Cypern, annars skulle han ställas inför krig med Rom. När Antiochos mottog brevet och bad om tid att rådfråga sina rådgivare, tog Popillius – beskriven som sträng och myndig – sin käpp och drog en cirkel i sanden runt kungens fötter. Sedan förklarade han: ”Innan du stiger ut ur den cirkeln, ge mig ett svar att lägga fram för senaten.”

Innebörden var tydlig: Antiochos kunde inte lämna cirkeln utan att förbinda sig till Roms krav — att överskrida den utan överenskommelse skulle innebära krig. Förbluffad och förödmjukad tvekade Antiochos en kort stund men gick sedan med på att rätta sig därefter, drog tillbaka sina styrkor från Egypten och återvände till Syrien. Denna djärva diplomatiska handling (stödd av Roms växande anseende som makt) framtvungade återtåget utan strid och visade på Roms framväxande herravälde i östra Medelhavsområdet. Den återopas ofta som ett ursprung till uttrycket ”att dra en linje i sanden” (även om det bokstavligen var en cirkel).

Antiochos Epifanes kom också att i protestantisk tolkning representera den makt som upphöjer sig själv, faller och stadfäster synen i vers fjorton i Daniel elva.

Och i de tiderna skall många resa sig mot kungen i söder; också våldsmännen bland ditt folk skall upphöja sig för att fullborda synen, men de skall falla. Daniel 11:14.

Antiochos IV Epifanes regerade 175–164 f.Kr. och var den åttonde av tretton seleukidiska kungar. Han sökte påtvinga den hellenistiska kulturen och ena sitt rike under grekiska religiösa bruk. Han plundrade templet år 169 f.Kr., förbjöd judiska sedvänjor (omskärelse, sabbatsfirande, Torah-studier) och framtvingade offer åt hedniska gudar. I december 167 f.Kr. reste han ett hedniskt altare (åt Zeus) ovanpå det judiska brännoffersaltaret i templet och offrade en gris, tillsammans med andra vanhelgande handlingar. Denna skändning blev den sista droppen för de laglydiga judarna, som såg den som den yttersta kränkningen av templets helgd och Guds lag. Den utlöste omedelbart motstånd när Mattatias (en präst från Modein) vägrade lyda en seleukidisk ämbetsmans befallning att offra åt hedniska gudar och dödade en avfällig jude och ämbetsmannen, för att därefter fly till bergen med sina söner (de blivande mackabéerna). Detta tände gerillakrigsföring och uppror från 167 till 160 f.Kr., vilket syftade till att återupprätta den judiska gudstjänsten och ledde till templets återinvigning (Chanukka) år 164 f.Kr. under Judas Mackabeus.

Vid början och slutet av det seleukidiska riket fanns ett betydelsefullt fördrag, representerat genom ett diplomatiskt äktenskap, som bar i sig elementet av uppdelning antingen mellan öst och väst, eller mellan norr och söder. När det seleukidiska riket avtog blir Antiochos Epifanes symbolen för den framväxande romerska makten och fokus för mackabéernas indignation. Senare i historien blir han förfalskningen av den profetiska symbol som upprättar synen. Makten i vers tjugotvå i kapitel elva bryts när förbundets furste blev bruten.

Och såsom av en översvämmande flod skola de sköljas bort inför honom och krossas, ja, även förbundets furste. Daniel 11:22.

Antiochos Epifanes' regering upphörde år 164 f.Kr., nästan två hundra år innan Kristus, "förbundets furste", blev "krossad" på korset. Det vi här vill lägga märke till är att det seleukidiska riket började och slutade med ett diplomatiskt fördragsäktenskap där sveket mellan de båda parterna hör till den historiska dokumentationen. Under Antiochos Epifanes' regering började Mackabéerupproret, vilket var en förebild för den amerikanska revolutionen. I mackabéernas historia innefattade deras kamp för att kasta av sig den seleukidiska makten ett betydelsefullt fördrag med Rom. Den vers som direkt identifierar fördraget identifierar också Rom som bedrägligt handlande, eller som uttalande lögner vid fördragsbordet.

Och efter förbundet som slutits med honom skall han handla svekfullt; ty han skall rycka fram och bli mäktig med ett litet folk. Daniel 11:23.

Varje profetisk linje som föregår ändens tid i vers fyrtio innehåller ett brutet fördrag. Uriah Smith återger följande i sin kommentar till vers trettios "dem som överger det heliga förbundet":

""Förbittring mot förbundet"; det vill säga den Heliga Skrift, förbundets bok. En revolution av detta slag fullbordades i Rom. Herulerna, goterna och vandalerna, som erövrade Rom,

omfattade den arianska tron och blev den katolska kyrkans fiender. Det var särskilt i syfte att utrota denna kätteri som Justinianus förordnade att påven skulle vara kyrkans huvud och kättarnas tillrättavisare. Bibeln kom snart att betraktas som en farlig bok som inte borde läsas av det vanliga folket, utan alla omtvistade frågor skulle hänskjutas till påven. Så hopades vanära över Guds ord. Och Roms kejsare, vilkas östra del ännu bestod, hade samförstånd med, eller såg genom fingrarna med, Romkyrkan, som hade övergett förbundet och utgjorde det stora avfallet, i syfte att kuva 'kätteri'. Syndens människa upphöjdes till sin förmätna tron genom nederlaget för de arianska goterna, som då innehade Rom, år 538 e.Kr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Vers fem i Daniel 11 identifierar den historiska linje där kungen i söder tillhandahåller en diplomatisk brud som en symbol för ett fördrag som därefter bröts av kungen i norr. Kungens i söder vedergällning förebildade vedergällningen från Napoleons andlige kung i söder mot den påvliga kungen i norr år 1798. Det brutna fördraget i verserna fem till nio förebildade Napoleons brutna Tolentinfördrag, vilket förebildade Putins påstående om ett brutet fördrag från Natos sida. Napoleons vedergällning förebildade Putins vedergällning mot Ukraina år 2014. I vers tio står Antiochos Magnus vedergällning, som avslutade det fjärde syriska kriget, i linje med Napoleon år 1798 och även med Putin år 2014. Efter vers femtons slag vid Panium år 200 f.Kr. ordnade Antiochos ett diplomatiskt äktenskap med den dolda avsikten att lägga Egypten under sitt herravälde utan att sätta in militära marktrupper. Antiochos Magnus tron gick i arv till hans son, som mördades, vilket förde Antiochos Magnus yngste son, Antiochos Epifanes, till tronen. Hans åtgärder för att införa grekiska seder och grekisk religion gav upphov till mackabéerupproret, vilket ledde till det bedrägliga fördraget med Rom i vers tjugotre. Vers tjugofyra introducerar det hedniska Rom och identifierar Antonius och Augustus bord av lögn. I vers trettio inleder det hedniska Rom en dialog med den påvliga kyrkan, vilka betecknas som dem som hade brutit det heliga förbundet.

Verserna tjugofyra till trettio utgör det hedniska Roms vittnesbörd, och verserna trettioett till fyrtio framlägger det påvliga Roms vittnesbörd. Varje rad i Daniel elva, från vers ett ända till vers fyrtio, utgör en profetisk linje som tillämpas i den dolda historien i vers fyrtio. Det seleukidiska rikets linje, det ptolemeiska rikets linje, den judiska Makkabéerdynastins linje, det hedniska Roms linje och det påvliga Roms linje belyser alla historien från 1989 fram till söndagslagen. Var och en av dessa linjer identifierar ett brutet fördrag som ett huvudsakligt inslag i historien.

Det är Rom som fastställer synen i Daniel elva, och både det hedniska och det påvliga Roms profetiska bedrägliga fördrag framställs som fortskridande och som ägande rum innan Rom härskade suveränt under sina respektive och åtskilda profetiska tidsperioder. Båda makterna markerade början på den profetiska perioden av överhöghet såsom begynnande när deras tredje hinder hade övervunnits. Före den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna kommer det att finnas ett bedrägligt fördrag mellan två makter. Fyra gånger har de två makterna varit kungen i söder och kungen i norr: en gång mellan Juda härliga land och Rom, en gång mellan två delar av det romerska triumviratet och en gång mellan det hedniska och det påvliga Rom. I båda de bedrägliga fördragen rörande Rom uppgick det till ett fördrag mellan ena hälften av det romerska riket, vare sig Antonius i öster, Augustus i väster, eller det hedniska Rom i öster och det påvliga

Rom i väster. Fyra bedrägliga fördrag mellan kungen i norr och kungen i söder, två mellan kungarna i öster och väster och ett mellan den snart blivande kungen i norr och det härliga landet.

Härmed avslutas vår inledande framställning av Daniels bok. Panium-serien utgör avslutningen på serien om Daniels bok, vilken är inledningen till den dolda historien bakom vers fyrtio, som vi kommer att fortsätta behandla i nästa artikel.